

smlouvy z 25. února 1930 nemá V. podílu na ztrátě a že proto nejde o smlouvu podle §§ 250—251 obch. zák. Na vývody stížnosti, jež se snaží dovoditi, že V. jako tichý společník byl oprávněn účastniti se aktivně v živnosti Františka H., sluší odpověděti, že podmínky samostatného provozování živnosti jsou stanoveny živn. řádem, a byl proto V. — i kdyby obchodní zákon připouštěl aktivní činnost tichého společníka v obchodě — oprávněn konati tuto činnost jen v rámci předpisů živn. řádu, tedy v konkrétním případě jen tehdy, kdyby byl vyhověl ustanovení § 11 živn. řádu.

Č. 10.971.

Církevní věci (Slovensko): O »přerušení služby« rozhodné pro výši kongruového platu duchovního podle § 13 vl. nař. č. 124/1928 Sb.

(Nález ze dne 23. prosince 1933 č. 22.045.)

V ě c: Alexandr K. ve V. (adv. Dr. Arn. Engel z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o úpravu platu duchovního.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Upravuje na základě § 3 zák. z 25. července 1926 č. 122 Sb., pokud se týče § 169 vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb. fassi st-lovu a ustaluje po předchozím vyšetření ryzí příjem spojený s duchovním místem a funkcí ref. faráře ve V. na dobu od 1. ledna 1926 do 31. prosince 1930 (I. lustrum) vyslovil zem. úřad v Bratislavě výměrem z 10. května 1930, že nemohla býti započtena služba ztrávená před 15. květnem 1919 pro nastalé přerušení, jelikož st-l ode dne 28. října 1918 nebyl ustanoven a činný na území čsl. republiky (odst. 2 § 13 cit. vl. nař.).

V odvolání proti tomuto výměru podaném uváděl st-l, že se stal duchovním 1. září 1911, byl kaplanem až do 30. srpna 1914, kdy nastoupil službu jako vojenský kurát, v níž setrval až do 31. prosince 1918, kdy teprv mohl demobilisovati, což prý se stalo v S. v Rumunsku. Na to stal se ref. kaplanem, taktéž v Rumunsku, a vrátil se na území čsl. republiky, stav se 15. května 1919 duchovním v obci Š. (Podk. Rus), odkud později přešel do K. a konečně na nynější své působiště. Tvrdil, že odst 2 § 13 vl. nař., na které se úřad odvolal, se vztahuje pouze na ty duchovní, kteří nabyli čsl. státního občanství teprve po převratu, kdežto st-l jest státním občanem čsl. na základě § 1 odst. 1 zák. č. 236/20, maje k 1. lednu 1910 domovské právo v obci, ležící na nynějším území čsl. republiky, pročez nelze na něho cit. předpis aplikovati. Dřívější návrat do čsl. republiky nebyl prý možný pro poměry v kraji, v němž se nalézal. Ke konci odvolání vyslovil prosbu, aby s ním bylo event. naloženo podle posledního odst. § 11 vl. nař. č. 124/28 Sb.

Referát min škol. v Bratislavě nař. výměrem odvolání zamítl z těchto důvodů: Paragraf 11 vl. nař. č. 124/28 pokládá za započítatelnou dobu služební tu, která je ztrávena v činné veřejné duchovní správě bez přerušení. Zem. úřad v Bratislavě vyslovil, že činností odvolatele po

28. října, a to od 29. října 1918 do 14. května 1919 mimo území republiky v Maďarsku a Rumunsku nastalo přerušení služby. Rozhodnutí to uznává referát min. škol. za správné podle cit. předpisu, tak že odvolatel nemá nároku na zápočet služební doby před 15. květnem 1919, totiž služební doby předcházející tomuto přerušení.

Rozhoduje o stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

Žal. úřad nevyhověl požadavku st-lovu z toho důvodu, že bylo tu přerušení započítatelné služební doby, a opřel své rozhodnutí o ustanovení odst. 1 § 11 vl. nař. č. 124/28, vydaného na základě zák. č. 122/26 o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností státem uznaných případně recipovaných. Podle tohoto ustanovení dobou započítatelnou jest doba v kterékoliv církvi státem uznané skutečně bez přerušení ztrávená v činné veř. duchovní správě. Nař. to nemá bližšího předpisu o tom, kdy nastává přerušení služby ve smyslu cit. předpisu, či které okolnosti jest pokládati za přerušení, zabraňující započtení služební doby.

Nss neměl však v daném případě příčiny zkoumati tuto otázku blíže; neboť st-l nepopírá, že u něho nastalo přerušení služební doby tím, že v době od 29. října 1918 až do 14. května 1919 zdržoval se v Maďarsku a Rumunsku, tedy mimo území čsl. republiky, do které se vrátil až 15. května 1919, a také připouští, že přerušení takové by pojmově mohlo pro něho míti nepříznivé následky úřady vyslovené. Leč st-l tvrdí, že v daném případě ono přerušení mu nemůže býti na újmu, poněvadž jeho pobyt mimo čsl. státní území byl poměry vynucen, zakládal se tedy na vis major. Podobně tvrdil st-l již ve svém odvolání, že tento jeho pobyt nebyl dobrovolný, nýbrž vynucený okolnostmi tehdy stávajícími. Tvrdil tedy již v odvolání, že přerušení způsobila »vis major«, která ho po jeho názoru omlouvá a nepříznivé pro něho důsledky onoho přerušení vylučuje.

Žal. úřad odvolání zamítl, aniž reagoval na tyto vývody st-lovu, takže zůstalo nejasno, jaké stanovisko k nim po stránce právní a skutkové zaujal. Tím byla způsobena vada, stěžující straně obranu jejích práv před nss, pro kterou bylo nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss. — — —

Č. 10.972.

Ž i v n o s t e n s k é p r á v o: Živnostník oprávněný k prodeji ovoce na trzích nepotřebuje zvláštního povolení k tomu, aby směl na trzích prodávati též jahody a brusinky.

(Nález ze dne 27. prosince 1933 č. 21.016.)

V ě c: Antonie F. a spol. v K. proti zemskému úřadu v Praze o přestupek živn. řádu.

V ý r o k: — — — Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nálezy okr. úřadu na Kladně z 10. listopadu 1930 byly st-lky uznány vinnými přestupkem § 11 živn. ř., jehož se dopustily tím,